

Carrièrekeuze: Moeder

Tekst: Marion Middendorp
Foto: ilsevoois.nl
Bron: http://www.peuteren.nl/zwanger/carrierekeuze_moeder.php
Website: Peuteren.nl

*'Ben jij ook werkzaam bij Rutgers, Van Bavel en Zegers?' vroeg de goeditziende man belangstellend aan haar. Hij droeg een duur maatpak en straalde aan alle kanten succes en zelfverzekerdheid uit. Ze nam een slokje van haar champagne, glimlachte en schudde lichtjes haar hoofd.
'Ah, dan hoor je vast bij de club van Rogier?' veronderstelde hij onterecht.
'Ik doe niets meer in de advocatuur,' zei ze neutraal.
'O, wat doe je dan nu?'
'Ik ben fulltime moeder,' zei ze vol overtuiging.
'Zo...' De aandacht van de man verslaptte direct en zijn ogen gleden steeds over de rest van het gezelschap dat op deze receptie aanwezig was. Ze wist dat er nu een eind in hun gesprek zou komen en prompt maakte hij een groetend gebaar naar iemand verderop, mompelde een verontschuldiging tegen haar en ging er haastig vandoor.*

Oninteressant, suf en dom

Het lijkt overdreven maar als fulltime moeder ben je tegenwoordig het aanzien niet meer waard. Je wordt afgedaan als oninteressant, suf en dom - niet alleen door mannen, maar ook door werkende collega moeders'. De politiek werkt deze vooroordelen in de hand door te pushen dat álle vrouwen, ook moeders, moeten deelnemen aan het arbeidsproces. We leven in een omgekeerde wereld: in plaats van volkomen natuurlijk, is fulltime moeder zijn eerder een schande.

Vreemd, want de kwaliteiten die nodig zijn om een gezin goed draaiend te houden komen veelal overeen met die van een manager. Als je daarnaast al je capaciteit in de zorg, opvoeding en begeleiding van je (jonge) kinderen steekt, maakt het moederschap vrouwen zelfs slimmer, competentier, inventiever, geduldiger, vindingrijker en flexibeler. Maar het moederschap als betaalde functie bestaat helaas niet...

Ratrace

Vandaag de dag willen we allemaal succesvol zijn, carrière maken, geld verdienen en vooral: meetellen. We willen alle luxe en comfort, en minstens twee keer per jaar op vakantie - we moeten ook zó hard werken.

We hollen met zijn allen voort in deze moordende ratrace; we zijn druk-druk-druk, gestresst, ontevreden, minder tolerant. Het beeld in onze maatschappij dat mannen en vrouwen beiden werken is alom geaccepteerd, zelfs gewénst - hoe kun je anders het tempo bijhouden van deze superconsumptiemaatschappij...

Eén van de geïnterviewde vrouwen in het boek [Zo doet ze dat! Werkende moeders aan het woord](#) kwam hier eerlijk voor uit, toen haar kinderen mopperden over de afwezigheid van hun ouders: "(...) Dan zeggen we dat we wel willen overwegen om minder te werken, maar dat dat financiële consequenties heeft - dat willen ze dan ook niet. Het is misschien hard om het zo te stellen, maar het is wel zo. (...)"

Er bestaat een dus een bepaald verwachtingspatroon in onze samenleving; ook de overheid verwacht dat vrouwen actief deelnemen aan het arbeidsproces. Uit de [Emancipatiemonitor 2006](#) blijkt echter dat de grootste groep vrouwen waarop men zich richt - werkende moeders - zich niet makkelijk laat verleiden om tijdens de jonge jaren van hun kind [meer te gaan werken](#).

Keuzes

De dilemma's, frustraties, schuldgevoelens en keuzemogelijkheden die werkende moeders ondervinden zijn niet gering. In het boek *Zo doet ze dat!* wordt duidelijk dat met name vrouwen die hoger opgeleid zijn en hun carrière onderbreken voor het moederschap, erg creatief moeten zijn om deze combinatie waar te maken. Zij werken gemiddeld 3 - 5 dagen: deels uit ambitie, deels uit emancipatieoogpunt en deels uit voldoening. Ondanks dat ze er een zware dobber aan hebben en constant moeten schipperen tussen baas en kind, is werken - veel werken - voor hen een 'must': het zou niet anders kunnen zijn. Ze besteden daarom de zorg van hun kinderen (en huishouden) voor het grootste deel uit aan anderen: opvang, kinderdagverblijf, partner.

Fulltime moeders

Eeuwenlang zorgden moeders zelf voor hun kinderen, maar door de vrouwenemancipatie lijken we daar niet meer goed genoeg voor... Opnieuw de omgekeerde wereld, dus.

Gelukkig is er ook een groep vrouwen die juist bewust kiest om te stoppen met werken, om zich fulltime aan het moederschap te wijden. Caroline, 36 jaar en moeder van twee kinderen (5 en 7 jaar) zegt: "Ik werd zwanger toen ik met een aanvullende studie bezig was."

Ik wilde graag switchen van werkrichting en met het oog op een parttime baan voor als er kinderen zouden komen, koos ik deze richting. Maar eerlijk gezegd ben ik nooit meer aan werken toegekomen. Ik vond het moederschap zo verrassend leuk, ik wilde bij mijn kind blijven! Na de komst van mijn tweede kind namen de zorgtaken alleen maar toe en ik was blij dat ik daar rustig de tijd voor had. Ik zat echt niet te wachten op een betaalde baan! Nu de kinderen naar school gaan heb ik daar een paar vaste taken op me genomen en ik heb wat meer ruimte voor mijn vele hobby's. Soms krijg ik wel eens het gevoel dat ik 'iets moet gaan doen', een baan of zo, maar eigenlijk is mijn week nog steeds overvol... Ik voel me wel eens onbegrepen als ik zeg dat ik fulltime moeder ben, maar ik wil het graag goed doen en ik neem mijn werk erg serieus. De waardering van mijn partner en kinderen is mijn salaris. Als de jongens straks echt groot zijn pak ik de draad misschien wel weer op... maar nu even niet!

Hyperparenting

Werkende ouders spreken niet over 'hun gezinsleven' maar over het aantal zorgdagen dat ieder op zich neemt... Ter compensatie, of uit schuldgevoel, staat 'goed ouderschap' bij hen hoog in het vaandel.

Met name bij moeders komt het schuldgevoel bovendien wanneer de oerdrift in botsing komt met de moderne wens: verzorgen en opvoeden versus carrière maken en zelfstandig zijn. ['Hyperparenting'](#) is het gevolg. Vrouwen strijden onderling om het beste moederschap en slaan hierin door: ze overvoeren hun kinderen met stimulerende leermethoden, deelname aan clubs, sport en andere vormen van prestatiegericht bezig zijn, terwijl dit helemaal niet zinvol is. Gewoon opvoeden is meer dan genoeg: het geven van zorg, liefde, aandacht en tijd. Maar daar schort het hen nu juist aan - tijd. Daarnaast worden ouders zélf overvoerd met een enorme informatiestroom over 'hoe het moet': televisie, boeken, tijdschriften, internet, iedereen is ineens deskundig en weet wat juist is. Ouders worden op deze manier doodsbang gemaakt om fouten te maken, en mag niets minder dan perfect zijn. Daarmee leggen ouders de lat veel te hoog, voor zichzelf en voor hun kind.

Een goed voorbeeld is de promotie van kinderdagverblijven: er wordt steeds vaker geroepen dat het voor het jonge kind beter is om naar een kinderdagverblijf te gaan. Alleen daar schijnt het te leren delen en spelen met andere kinderen. Hiermee wordt gesuggereerd dat moeders niet meer zelf in staat zijn hun kinderen op te voeden, en dat we dit moeten uitbesteden aan 'deskundigen'.

Nogmaals: de omgekeerde wereld.

Belangrijkste taak

Werk en moederschap combineren is gewoon in Nederland. Toch gaat het regelmatig fout wanneer moeders hun werk hervatten na de komst van hun eerste kind. Ze raken opgebrand, belanden in de ziektewet, of stoppen helemaal met werken.

Beatrijs Smulders, ervaren verloskundige en auteur van het boek [Veilig door de kraamtijd & het eerste jaar na de bevalling](#) waarschuwt voor het te snel weer aan het werk gaan na je bevalling. Je baby en jij komen zo onvoldoende tot veilige hechting - die uiterst noodzakelijke, stevige basis die je je kind meegeeft en waar hij de rest van zijn leven profijt van heeft. ['Moeder zijn is een van de invloedrijkste taken in de wereld.'](#) zegt Beatrijs Smulders. Een wijsheid die tot denken aanzet...

Time out

Zou het ook anders kunnen, vraagt Peuteren.nl zich af. Ja, want wat is er mis mee om gewoon een periode 'alleen moeder'te zijn? Waarom na twaalf weken in vliegende vaart terug naar je baas; om je waar te maken, te bewijzen dat je nog meetelt? Waarom opnieuw meedoen aan die ratrace als je net de meest waardevolle en grootste carrièresprong in je leven - die van vrouw naar moeder - hebt gemaakt?

Je kunt eenvoudig een pauze nemen. Het is geen schande om je de eerste tijd, of de eerste jaren, te concentreren op de zorg en opvoeding van je kind(eren). Als we er vanuit gaan dat moeder zijn de invloedrijkste taak is die wij als vrouw hebben, dan is deze keuze geheel verantwoord. Wanneer je kind wat groter en minder kwetsbaar is, komt er opnieuw een tijd voor jou en je ambities.

Mirjam, veertig jaar en moeder van twee zoons van 8 en 5 jaar, maakte deze keuze: "Ik heb psychologie gestudeerd en toen ik zwanger werd van mijn eerste kind had ik een goede functie als fulltime adviseur. Ik heb na de bevalling in deeltijd gewerkt maar toen mijn tweede zoon werd geboren voelde het niet goed om de jongens drie dagen per week naar het kinderdagverblijf te brengen. Ik ben toen gestopt met werken en heb me een tijd gefocust op mijn gezin. Ik merkte dat ik de zorg en opvoeding van mijn jongens in combinatie met alle andere taken en zaken in huis even uitdagend en bevredigend vond als mijn oude baan. Nu ze allebei naar de basisschool gaan, heb ik een nieuwe studie opgepakt. Ik heb genoten van de periode die ik bewust bij mijn kinderen was, maar ik merk dat de tijd nu rijp is voor meer. Ik ben nu veertig en straks, als ik deze aanvullende studie heb afgerond, is er nog voldoende gelegenheid om opnieuw carrière te maken."

OK-banen

Moeder zijn is niet iets 'wat je er even bij doet'. Je kunt je kind niet op een to-do lijstje zetten: auto naar garage, etentje met Carla, vuilnis buiten zetten, kwaliteitstijd voor kleine Max...

Peuteren.nl wil erkenning van het moederschap in al haar facetten. Wie bewust voor het moederschap kiest en zich hier fulltime op toe wil leggen verdient respect. Moeder zijn is een fulltime job, een pittige job. Wie zijn verantwoordelijkheden neemt en zelf de zorg draagt voor de opvoeding van zijn kind is op hoog niveau aan het werk, meer dan 40 uur per week.

De overheid kan helpen door zich te concentreren op jonge vrouwen, en op vrouwen die later terugkeren in het arbeidsproces. Dan is er ruimte genoeg voor moeders om gewoon moeder te mogen zijn.

In plaats van de voor- en naschoolse opvang uit te breiden en/of te subsidiëren, zouden overheid en werkgevers zich kindvriendelijker moeten opstellen: meer souplesse ten aanzien van werken onder schooltijden, betere verlofregeling bij ziekte van kinderen, flexibele opstelling bij schoolvakanties.

Peuteren.nl werkt al met [OK-banen](#) en is daarmee uniek in Nederland. Meer bedrijven zouden ons voorbeeld moeten volgen.

Als we de ratrace met zijn allen een halt toeroepen, elkaar het respect tonen wat we verdienen en investeren in de jeugd, dan wordt de hele maatschappij er een stuk beter op.

Boekentip

[Tussen luiers en lease-auto](#)

Meer informatie

[Interview met Beatrijs Smulders](#)

[Veilig door de kraamtijd & het eerste jaar na de bevalling](#)

[Zo doet ze dat! Werkende moeders aan het woord](#)

[Emancipatiemonitor 2006](#)

[Een leven als huisvrouw](#)

[Hyperparenting](#)

[Wat zijn OK-banen?](#)

Artikelen

[Scholingsplicht voor alleenstaande ouders in de bijstand](#)

Ervaringen

[De ervaring van Frouke: Zo geëmancipeerd zijn we ook weer niet...](#)
[Ondanks uitstekende voorwaarden in het CAO: Toch fulltime moeder](#)
[Na 12 jaar fulltime op hoog niveau: een bewuste carrière break](#)
[Steeds die verdediging](#)
[Geen eigen keuze: tóch goed bevallen?](#)
[Praat mee met andere ouders op het prikbord.](#)

Bronvermelding

[Veilig door de kraamtijd en de eerste maanden na de bevalling](#) - Het complete handboek, Beatrijs Smulders, © 2006 Kosmos Uitgevers B.V. Utrecht
[Zo doet ze dat!](#) Werkende moeders aan het woord, Nicolien Brzesowsky en Irene Geerts, 2005
Uitgeverij Pimento Amsterdam

